

Podplácení

Za „jiného“ ve smyslu § 161 odst. 1 tr. zák. se považuje osoba, jejíž vztah k obstarání věci obecného zájmu je buď přímý nebo nepřímý. V prvním případě taková osoba věc obecného zájmu sama obstarává (tj. zpravidla rozhoduje), ve druhém případě pak může jít o někoho, kdo při obstarání věci obecného zájmu spolupůsobí např. jako zprostředkovatel nebo tím, že koná přípravné práce, obstarává podklady apod.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 814/2010, ze dne 8.9.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným Ing. A. D., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 6 To 382/2009-320, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 3 T 213/2008, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále, pobočka v Krnově, ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. 18 T 67/2007, byl obviněný Ing. A. D. uznán vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona (tj. zákona č. [140/1961](#) Sb., účinného do 31. 12. 2009 /dále jen „tr. zák.“/) na tom skutkovém základě, že „dne 16. 11. 2006 kolem 14.00 hodin v K., okres B., v kanceláři Ing. K. S., provozně technického náměstka Sdruženého zdravotnického zařízení K., se kterým jako jednatel společnosti AD7, spol. s r. o., projednával otázky spojené s vyhlášením výběrového řízení na akci „Praní prádla pro SZZ K., p. o.“, do kterého se jeho firma přihlásila, když obžalovaný při schůzce Ing. S. uvedl, že „má zpracovanou cenovou nabídku, jestli by se na to mohl podívat“, při odchodu z kanceláře na stole Ing. S. zanechal složku s písemnostmi týkajícími se zakázky i s cenovou nabídkou, včetně obálky označené logem Č. s., ve které Ing. K. S. našel 10 ks bankovek v nominální hodnotě 5.000,- Kč, přičemž při odchodu z kanceláře Ing. S. sdělil, že „mu potom přes víkend zavolá, aby se jej zeptal, jak se mu nabídka jeví“, přičemž předmětem výběrového řízení byla zakázka na dobu v trvání 4 let s možností opce na další období s předpokládaným objemem prádla 282 tun/rok a v hodnotě 15,8 mil. Kč na 4 roky“. Za tento trestný čin byl obviněný podle § 161 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání a výkonu funkce statutárních orgánů obchodních společností s předmětem podnikání praní, žehlení, opravy a údržba bytového textilu a osobního zboží, čištění textilu a oděvů, na dobu v trvání dvou roků, a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. trest propadnutí věci, a to 10 ks pětistovkových bankovek číselně specifikovaných ve výrokové části rozsudku.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 6 To 472/2007, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 25. 9. 2007 (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Na základě dovolání obviněného Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) usnesením ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. 3 Tdo 496/2008, podle § 265k odst. 1 tr. ř. výše citované usnesení

Krajského soudu v Ostravě i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně zrušil. Podle § 265k odst. 2 věty druhé tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak soudu prvního stupně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud zároveň rozvedl, jaké vady a pochybení v napadených rozhodnutích zjistil, a soudu prvního stupně uložil, aby se z těchto hledisek věci znovu zabýval a vytýkané vady odstranil. Zejména mu uložil, aby se vypořádal s tím, jaká částka by v posuzovaném případě po odpočtu nutně vynaložených nákladů představovala značný prospěch obviněného (dovolatele) či právnické osoby, za kterou jednal, když samotný objem předmětné zakázky sám o sobě tento čistý prospěch nepředstavoval. V tomto směru měl soud prvního stupně dokazování doplnit vyžádáním posudku znalce z příslušného oboru (účetnictví, ekonomika) a zjistit, zda výše tzv. čistého prospěchu by dosáhla částky nejméně 500.000,- Kč. Dále se měl jednáním obviněného podrobněji zabývat též z hlediska subjektivní stránky, která v popisu skutku ve zrušeném rozsudku nebyla nijak vyjádřena, a zejména si ujasnit a způsobem nevzbuzujícím pochybnosti vysvětlit, v jakém směru mohl mít úplatek poskytnutý Ing. K. S. vliv na realizaci záměru obviněného dosáhnout pro sebe či jiného zvýhodnění při získávání předmětné zakázky jako věci obecného zájmu. Za předpokladu, že soud ve věci opět rozhodne odsuzujícím rozsudkem a obviněného znovu uzná vinným trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., považoval Nejvyšší soud za nezbytné, aby způsob jednání obviněného vyjádřený v tzv. skutkové větě výroku rozsudku odpovídal zjištěnému skutkovému stavu věci a zároveň byl plně v souladu s tzv. právní větou výroku (srov. § 120 odst. 3 tr. ř.).

Okresní soud v Bruntále poté ve věci rozhodl novým rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 3 T 213/2008-291, jímž obviněného Ing. A. D. uznal vinným toliko trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zák. na upřesněném skutkovém základě, že obviněný „dne 16. 11. 2006 kolem 14.00 hodin v K., okres B., s úmyslem dosáhnout pro společnost AD7, s. r. o., zvýhodnění v souvislosti s vyhlášeným výběrovým řízením na akci „Praní prádla pro SZZ K., p. o.“, a to získat informace o cenových nabídkách případných konkurentů a ověřit si tak konkurenceschopnost jejich cenové nabídky, v kanceláři Ing. K. S. - provozně technického náměstka Sdruženého zdravotnického zařízení K., se kterým jako jednatel společnosti AD7, spol. s r. o., projednával otázky spojené s vyhlášením výběrového řízení na akci „Praní prádla pro SZZ K., p. o.“, do kterého se jeho firma přihlásila, když obžalovaný při schůzce Ing. S. uvedl, že „má zpracovanou cenovou nabídku, jestli by se na to mohl podívat“, při odchodu z kanceláře zanechal na stole Ing. S. složku s písemnostmi týkajícími se zakázky i s cenovou nabídkou, včetně obálky označené logem Č. s., ve které Ing. K. S. našel 10 ks bankovek v nominální hodnotě 5.000,- Kč, přičemž při odchodu z kanceláře Ing. S. sdělil, že „mu potom přes víkend zavolá, aby se jej zeptal, jak se mu nabídka jeví“, přičemž předmětem výběrového řízení byla zakázka na dobu v trvání 4 let s možností opce na další období s předkládaným objemem prádla 282 tun/rok a v hodnotě 15,8 mil. Kč na 4 roky, přičemž výběrové řízení se přímo týkalo uspokojování potřeb občanů v krnovském regionu a šlo tedy o věc obecného zájmu“. Za to ho odsoudil podle § 161 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon mu podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání a výkonu funkce statutárních orgánů obchodních společností s předmětem podnikání praní, žehlení, opravy a údržba bytového textilu a osobního zboží, čištění textilu a oděvů, na dobu jednoho roku a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. též trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to 10 ks pětistícových bankovek číselně specifikovaných ve výrokové části rozsudku.

O následném odvolání obviněného proti tomuto rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 27. 8. 2009, č. j. 6 To 382/2009-320, jímž podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil jen ve výroku o trestu. Za splnění podmínek podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak při nezměněném výroku o vině rozhodl tak, že obviněnému nově uložil trest odnětí

svobody v trvání pěti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců let a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to 10 ks pětistícových bankovek číselně specifikovaných ve výrokové části rozsudku. Oproti soudu prvního stupně obviněnému již neuložil trest zákazu činnosti. Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 27. 8. 2009 (§ 139 odst. 1 písm. a/ tr. ř.) a k témuž datu nabyl právní moci v nezrušeném výroku o vině i rozsudek soudu prvního stupně (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř. per analogiam).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný Ing. A. D. opět dovolání, které zároveň směřovalo i proti nezrušenému výroku o vině z rozsudku soudu prvního stupně. Uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř.

V odůvodnění tohoto svého dalšího mimořádného opravného prostředku dovolatel předně namítl, že skutkové zjištění, podle kterého mělo být jeho jednání vedeno snahou získat informace o cenových nabídkách konkurence, nemá žádnou oporu v provedených důkazech, už proto, že již v zadání soutěže bylo stanoveno, že nabídky budou odevzdány v zabezpečených obálkách. Odvolacímu soudu pak vytкнуł, že pouze konstatoval jeho snahu získat zakázku, aniž by tento svůj závěr blíže odůvodnil, přičemž zcela opominul skutečnost, že Ing. S. o zakázce vůbec nerozhodoval. Skutková zjištění, z nichž soudy vycházely při právním posouzení jeho jednání, jsou tak podle dovolatele v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, jejichž hodnocení odporuje zásadám formální logiky. Nad rámec uvedeného dovolatel poukázal na to, že společnost, která nakonec inkriminovanou zakázku získala, je zastupována jistým M. S., který má být v blízkém vztahu k svědkům S., jejichž výpovědi tím ztrácí na věrohodnosti.

V další části podaného dovolání pak obviněný vyjádřil pochybnost nad tím, že by svým jednáním mohl po právní stránce naplnit znaky trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zák. Pojem „jinému“ obsažený ve skutkové podstatě trestného činu podle § 161 odst. 1 tr. zák. totiž je dle jeho názoru nutno vykládat tak, že se musí jednat o jinou osobu, která je reálně schopná ovlivnit obstarání věci obecného zájmu, anebo se alespoň pachatel musí domnívat, že se o takovou osobu jedná. Ing. S. přitom z titulu svého pracovního zařazení jako náměstka zadavatele takovou osobou nebyl a dovolatel si toho byl předem vědom. Z dokazování také podle dovolatele vyplynulo, že se nesnažil získat pro společnost AD7, spol. s r. o., žádnou výhodu. Předložená cenová nabídka byla totiž na hranici rentability a za těchto okolností by bylo nelogické, aby poskytoval nějaký úplatek na to, aby taková nabídka byla přijata. Z toho jednoznačně vyplývá, že částka 50.000,- Kč, kterou z jiných důvodů zanechal v kanceláři Ing. S., nebyla úplatkem ve smyslu § 161 odst. 1 tr. zák., ale jednalo se o peníze, k nimž poskytl v průběhu trestního řízení dostatečné vysvětlení. V jeho jednání proto v žádném případě nebyla dána ani objektivní ani subjektivní stránka trestného činu podplácení podle § 161 tr. zák., a to ani v základní skutkové podstatě.

Ze všech výše rekapitulovaných důvodů obviněný v závěru dovolání navrhl, aby dovolací soud podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 8. 2009, č. j. 6 To 382/2009-230, i rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 27. 5. 2009, č. j. 3 T 213/2008-291, a to v celém rozsahu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal věc Okresnímu soudu v Bruntále k novému projednání a rozhodnutí, případně aby podle § 265m odst. 1 tr. ř. sám rozhodl tak, že se podle § 226 písm. b) tr. ř. obviněný zprošťuje obžaloby.

K podanému dovolání se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který uvedl, že v něm obsažená argumentace sice zčásti koresponduje alespoň s jedním z deklarovaných důvodů, a to důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., nicméně relevantně uplatněným námitkám nelze přisvědčit. Za zjevně neopodstatněnou námitku označil státní zástupce tvrzení dovolatele o existenci extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a vyjádřením jejich hodnocení v popisu skutkového stavu věci a následné právní kvalifikaci skutku. Nový rozsudek soudu prvního stupně je

podle státního zástupce již oprostěn od dřívější vady výroku o vině spočívající v rozpornosti popisu skutku s právní větou tohoto výroku. Soud také dostatečně pregnantně vyjádřil podstatu skutečností charakterizujících subjektivní stránku (korupční úmysl obviněného) i objektivní stránku trestného činu (souvislost jednání obviněného se znakem „obstarávání věci obecného zájmu“), přičemž tyto skutkové závěry náležitě vyložil v odůvodnění rozhodnutí. Dovolateli nelze přisvědčit ani v názoru, že adresát úplatku jako osoba, která ve skutečnosti nemohla bezprostředně ovlivnit obstarání věci obecného zájmu, nemůže figurovat jako podplácená osoba. V posuzovaném případě se jednalo o vrcholného řídicího pracovníka dotyčné organizace, jehož pracovní náplň se bezprostředně týkala předmětu výběrového řízení, takže i když sám o výsledku řízení nerozhodoval, byl by nepochybně z pozice svého postavení schopen výsledné rozhodnutí ovlivnit. Navíc je podle státního zástupce otázkou, do jaké míry dovolatel, jemuž byla daná problematika naprosto cizí, mohl či nemohl vědět o možnostech podplácené osoby ovlivnit výsledek výběrového řízení. Zjevně byl však přesvědčen, že takovou možnost Ing. S. má, jinak by mu úplatek neposkytoval.

K tvrzení dovolatele o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí Ing. S. a jeho manželky s poukazem na skutečnost, že předmětnou zakázku získala firma, kterou zastupuje M. S., jenž je v blízkém vztahu k oběma svědkům, státní zástupce uvedl, že se jedná o námitku skutkové a nikoli hmotně právní povahy. V této souvislosti pak zdůraznil, že o výsledku veřejné soutěže bylo rozhodováno až poté, co se dovolatel trestného činu dopustil, a uvažovaná deformace výpovědí obou svědků v souvislosti s výsledkem výběrového řízení tak postrádá jakoukoli logiku.

Podle názoru státního zástupce nebyl naplněn ani důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., když soud druhého stupně rozhodl pro obviněného příznivěji, předcházející rozhodnutí soudu prvního stupně netrpělo vadou předpokládanou v dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a ani odvolací soud svým rozhodnutím takovou vadu nezaložil.

Proto státní zástupce uzavřel své písemné vyjádření návrhem, aby Nejvyšší soud České republiky podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné. Současně vyjádřil souhlas s tím, aby dovolací soud toto rozhodnutí učinil za podmínek uvedených v ustanovení § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání, a to ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. i pro případ, že by shledal podmínky pro jiné než navrhované rozhodnutí

Obviněný Ing. A. D. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř. per analogiam.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., na které je v dovolání odkazováno.

Nejvyšší soud znovu připomíná, že důvodem dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku

bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byli zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý ze shora uvedených dovolacích důvodů. V dané věci prvá alternativa tohoto dovolacího důvodu nemohla být naplněna, neboť odvolací soud opětovně projednal odvolání obviněného ve veřejném zasedání a ve věci rozhodl po provedeném přezkumu. Druhá alternativa tohoto dovolacího důvodu by pak v posuzovaném případě byla naplněna toliko za předpokladu, že by napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející bylo skutečně zatíženo vytýkanými hmotně právními vadami předpokládanými v uplatněném dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzke vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídají ty námitky dovolatele, v jejichž rámci soudům opětovně vytkl nedostatek logiky při hodnocení výsledků dokazování, především pak to, že přihlížely k výpovědím některých svědků, které podle něho měly být záměrně nepravdivé, a naopak neuvěřily jeho obhajobě, podle níž dopředu věděl, že Ing. S. není v postavení osoby, která byla reálně schopná ovlivnit obstarání věci obecného zájmu. Ve skutečnosti jde totiž o námitky týkající se primárně procesní stránky věci (hodnocení důkazů), směřující k revizi skutkových zjištění, ze kterých soudy při hmotně právním posouzení skutku vycházely a k prosazení dovolatelovy vlastní skutkové verze. To znamená, že obviněný v této části dovolání ve skutečnosti neuplatnil žádné hmotně právní důvody, nýbrž na procesním základě (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.) se ve svůj prospěch domáhal revize (přehodnocení) soudem učiněných skutkových závěrů.

Již ve svém předcházejícím rozhodnutí Nejvyšší soud uvedl, že mu je známa aktuální judikatura Ústavního soudu (např. nálezy ve věci vedené pod sp. zn. I. ÚS 4/04, sp. zn. III. ÚS 84/94), v níž bylo

opakovaně zdůrazněno, že rozhodnutí obecného soudu by bylo nutné považovat za vydané v rozporu s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces v případech, jestliže by právní závěry obecného soudu byly v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními (včetně úplné absence skutkových zjištění). Takový rozpor je ovšem dán zejména tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, popř. skutková zjištění soudů zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeního dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

V posuzované věci však o takový případ zjevně nejde, neboť soudy v dovolatelově věci založily svá dosavadní skutková zjištění a z nich plynoucí právní závěry na rozboru provedených důkazů a ve svých rozhodnutích v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. svůj postup vyložily a odůvodnily (viz zejména str. 7 rozsudku soudu prvního stupně a str. 4 až 6 rozsudku odvolacího soudu). Poněvadž soudy ani po vyhodnocení doplněného dokazování nedovodily, že by jednání obviněného (dovolatele) směřovalo k získání značného prospěchu, skutek po právní stránce nekvalifikovaly jako trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák., nýbrž jen v základní skutkové podstatě podle § 161 odst. 1 tr. zák., tedy pro obviněného (dovolatele) podstatně příznivěji. Nejvyšší soud proto nesdílí názor, že by se soudy nižších stupňů v projednávaném případě zabývaly skutkovým stavem věci a jeho právním posouzením povrchně, anebo že by dokonce byla jejich rozhodnutí toliko projevem nepřipustné libovůle.

Z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. považoval Nejvyšší soud za právně relevantní pouze námitku dovolatele, že svědek Ing. K. S. nebyl osobou obstarávající věci obecného zájmu a že z tohoto důvodu dovolatel nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zák., a to ani za předpokladu, že by inkriminovaná částka ve výši 50.000,- Kč byla skutečně úplatkem.

Pokud jde o opodstatněnost této části podané dovolání, Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům:

Trestného činu podle § 161 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo „jinému“ v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu poskytne úplatek. Za „jiného“ se pak považuje osoba, jejíž vztah k obstarání věci obecného zájmu (zde výběrové řízení na akci „Praní prádla pro Sdružené zdravotnické zařízení K., p. o.“, dále jen SZZ K.) je buď přímý nebo nepřímý. V prvním případě taková osoba věc obecného zájmu sama obstarává (tj. zpravidla rozhoduje), ve druhém případě pak může jít o někoho, kdo při obstarání věci obecného zájmu spolupůsobí např. jako zprostředkovatel nebo tým, že koná přípravné práce, obstarává podklady apod. Zároveň je nutné, aby mezi úplatkem a obstaráním věci obecného zájmu byla příčinná souvislost (v judikatuře srov. např. R 32/1987/I SbRt. a T 111 Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit č. 47/2003).

V posuzovaném případě soudy zjistily, že obviněný (dovolatel) poskytl úplatek Ing. K. S., který byl v postavení provozně technického náměstka SZZ K. a v rámci své činnosti se zabýval technickými podklady pro výběrové řízení na akci „Praní prádla pro SZZ K.“ (viz str. 3, 4 rozsudku soudu prvního stupně). Dovolatel, který měl jako jednatel společnosti AD7, spol. s r. o., zájem předmětnou zakázku pro uvedenou firmu získat, žádal Ing. S., aby - v rozsudku popsáním nekalým postupem - zvýhodnil výše zmiňovanou společnost na úkor jiných účastníků výběrového řízení. Jinými slovy, domáhal se neoprávněné výhody pro svoji společnost na úkor konkurenčních subjektů. Následná nabídka úplatku za soudem zjištěných skutkových okolností pak svědčí o tom, že dovolatel úmyslně jednal v přesvědčení, že technický náměstek SZZ Ing. S. bude schopen poskytnout mu požadované informace o cenových nabídkách konkurence a zároveň posoudit jeho vlastní cenovou nabídku. To bylo nepochybně smyslem předání peněžního úplatku, který dovolatel při odchodu zanechal v kanceláři Ing. S. spolu s písemnostmi týkajícími se zakázky, včetně již zmiňované cenové nabídky. Nejvyšší soud zároveň již ve svém předcházejícím rozhodnutí konstatoval, že řádně a objektivně

provedení výběr veřejné zakázky týkající se zajištění chodu zdravotnického zařízení (s dopadem na uspokojování potřeb občanů v daném regionu) je věcí obecného zájmu ve smyslu ustanovení § 161 tr. zák.

Vzhledem k důvodům rozvedeným v předcházejících rozhodnutích nepovažoval Nejvyšší soud námitky dovolatele za opodstatněné. Napadená rozhodnutí soudů obou stupňů lze - v dovoláním vytýkaném směru - považovat za rozhodnutí věcně správná.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)